

Ένα αυθεντικό πρότυπο κληρικού και αρχιερέως

του Αρχ. Γεωργίου Μαντζουράνη

Καθηγουμένου Ιεράς Μονής Οσίου Λουκά

(γυν Μιτροπολίτου Θιβών & Λεβαδείας)

Ήταν σαρανταήμερο των Χριστουγέννων του 1969 όταν ως σπουδαστής της Θεολογικής Σχολής Κορίνθου διάβηκα το κατώφλι της Αγίας Φωτεινής, του παρεκκλησίου της σχολής μας, προκειμένου να συναντήσω τον πνευματικό και να εξομολογηθώ. Μπαίνοντας στο εκκλησάκι ασπάστικα την εικόνα που ιστορούσε την συνάντησι εκείνη του Χριστού με τη Σαμαρείτιδα, έκλεισα την πόρτα και στο δεξιό μέρος του ναού, ακουμπισμένο σε ένα τραπεζάκι αντίκρυσά ένα σαραντάρι κληρικό. Με υποδέχτηκε με χαμόγελο και ζεστασιά, με έβαλε να καθίσω απέναντι του και με άκουσε. Με ρώτησε, με συμβούλεψε, με κατιύθυνε στου Θεού τη χάρι και τη συγνώμη. Πάνω απ' όλα ενίσχυσε μέσα μου την πεποίθησι ότι είμαστε παιδιά του Θεού που μπορεί μεν να λοξοδρομούμε από το δρόμο Του αλλά Εκείνος πάντα μας αγαπά και μας αποδέχεται. Στο τέλος όταν μου διάβασε την συγχωρητική ευχή πριν τον αποχαιρετίσω, με ρώτησε για την καταγωγή μου και χάρηκε ιδιαίτερα για την κοινή κυκλαδίτικη προέλευσή μας. Αυτός ο συγκεκριμένος ιερέας, ο καλός και γλυκός πατήρ Πέτρος, έγινε το πνευματικό μου στήριγμα, ο άνθρωπος που μου στάθηκε στη ζωή, εκείνος που παρείχε σε όλους μας πλούσια την αγάπη, την φιλοξενία,

και την παντοειδή συμπαράστασι τόσο στη ζωή τη δική μου όσο και πολλών άλλων πνευματικών μου αδελφών.

Καθώς σε ηλικία 10 ετών είχα χάσει τον πατέρα μου, η πατρική και πληθωρική του αγάπη και στοργή ήλθε να καλύψει μεγάλο μέρος από αυτό το κενό. Μου στάθηκε παντοιοτρόπως στη ζωή, στις σπουδές μου, στο στρατό, στην προετοιμασία για την αφιέρωση στην Εκκλησία και με χειραγώγησε ο ίδιος στην ιεροσύνη. Μέχρι σήμερα, μετά από 38 ολόκληρα χρόνια, η πνευματική μας συγγένεια παραμένει ακμαία και ισχυρή, ο σεβασμός μου προς το πρόσωπό του βαθύτατος, η υϊκή αγάπη μου γνήσια και η ευγνωμοσύνη μου αληθινή. Ο πατήρ Πέτρος Δακτυλίδης υπήρξε για εμένα ένα όμορφο, ένα αυθεντικό πρότυπο κληρικού και αρχιερέως που με ενέπνευσε, με στήριξε, με καθοδήγησε και πάντα μου υπενθύμιζε την ιερατική μου ευθύνη. Την ίδια αγάπη, στοργή και αφοσίωση είδα να εκφράζει και σε πολλούς άλλους νέους, παιδιά και ενήλικους τους οποίους κατιύθνε αταλάντευτα στο Χριστό χωρίς να δημιουργεί οπαδούς, «χρωματιστά» εκκλησιαστικά γκέτο και προσωποπαγείς σχέσεις που έχουν ημερομηνία λήξεως. Μπορώ να μαρτυρήσω ότι όπου διακόνισε ο σεβαστός μας Γέροντας, στην Κόρινθο, στην Αθήνα στην Αγία Ζώνη, στον πρώτο ναό της Ελλάδος, έδωσε την μαρτυρία του καλού ποιμένα και του καλού παιδαγωγού, του πνευματικού που ξαλάφρωνε τις ψυχές χωρίς να προξενεί ενοχικές καταστάσεις και τύψεις και περιέλαβε τον καθένα μας με πολλή αγάπη, εκτίμηση και σεβασμό. Δύο περίπου εκατοντάδες κληρικών οδήγησε στην ιεροσύνη και συμμαρτύρησε απλά και αθόρυβα,

βιώνοντας ο ίδιος την πιο μεγάλη χαρά ξεχωριστά για τον καθένα.

Ο ίδιος αγάπησε το Χριστό και την Εκκλησία Του, δικόνησε υπεύθυνα, αδικήθηκε, πικράθηκε, κυνηγήθηκε, πόνεσε αλλά άντεξε και συνέχισε ακούραστα τη διακονία του. Δεν μπορώ να λησμονήσω αυτά που σε ανάλογες περιπτώσεις μας έλεγε και μας τόνιζε: «Η Εκκλησία μας είναι αγία, εμείς οι χριστιανοί και οι κληρικοί όμως είμαστε ατελείς και σφάλουμε. Να μην επιρεάζεσθε, να εργάζεσθε όμορφα και με κέφι και στις πιο δύσκολες συνθήκες. Παιδιά μου μην κρατάτε ποτέ κακία. Φθόνος ουδείς. Να είναι καλά οι αδικούντες». Τον συγκινούσε ιδιαίτερα η συγνώμη προς τον πλησίον και σημείωνε με νοσταλγία: «Ο Γέροντάς μου, ο μακαριστός Μητροπολίτης Κορίνθου Προκόπιος Τζαβάρας, μας τόνιζε και μας παρήγγειλε γραπτώς στη διαθήκη του: παιδιά μου να συγχωρείτε, να συγχωρείτε, να συγχωρείτε».

Θα ήθελα να κάνω ιδιαίτερη αναφορά στην πολύπλευρη και αξιόλογη διακονία του στον κεντρικό επιτελικό οργανισμό της Εκκλησίας μας ως αναπληρωτής αρχικά και κατόπιν ως Γενικός Διευθυντής της Αποστολικής Διακονίας της Ελλάδος επί 19 χρόνια. Πολυτάλαντος και πρακτικός άνθρωπος εργάστηκε σκληρά για να αναπτυχθεί και να εδραιωθεί το έργο της Εκκλησίας της Ελλάδος πνευματικά και ιεραποστολικά. Ελπίζω και θέλω να πιστεύω ότι οι ειδήμονες και οι διάδοχοί του θα ενθυμούνται και θα προσεύχονται για αυτούς που κοπίασαν για να «στρωθεί το τραπέζι» ώστε η Εκκλησία της Ελλάδος

να διακονεί και να φωτίζει με τις εκδόσεις τις και τις άλλες ποικίλες και πολυσχιδείς δραστηριότητες τις. Από το Θεολογικό Οικοτροφείο πέρασαν και σπούδασαν πολλά παιδιά που σήμερα εργάζονται επιτυχημένα στην Εκκλησία και την κοινωνία έχοντας νοιώσει πολυτρόπως την αγάπη του Διευθυντού των.

Σε ώριμη ηλικία, στα 68 του χρόνια, το 1995 ο πολίος μας Γέροντας εξελέγη και χειροτονήθη επίσκοπος μας πάλαι ποτέ διαλαμψάσης Επισκοπής Χριστουπόλεως συνεχίζοντας το έργο του στην Αποστολική Διακονία παράλληλα με μας νέες του ποιμαντικές και λειτουργικές ευθύνες στην Αρχιεπισκοπή Αθηνών.

Θα ήταν παράλειψη να μην αναφερθώ και σε δύο πρόσωπα που έπαιξαν σημαντικό ρόλο στη ζωή του Θεοφιλεστάτου: την μακαριστή υπερπολύτεκνη μητέρα του Ανεζώ, την οποία για λίγο γνώρισα συναναστράφικα και ωφελήθηκα· και την επίσης μακαριστή αδελφή του Μαρία, που υπήρξε ένας φύλακας άγγελος της ζωής του και τον διακόνησε με αφοσίωση και τον υποστήριξε στις πικρίες και τις δοκιμασίες της ιερατικής του ζωής. Για μας τα πνευματικά του παιδιά η φιλοξενία και η πληθωρική της αγάπη παραμένουν πολύ ζωντανές στη μνήμη μας. Κατά τη διάρκεια της δεκάχρονης οδυνηρής ασθένειας της, ο σεβαστός Γέροντας μας και αδελφό της, προσέφερε όλο του τον εαυτό προκειμένου να την ανακουφίσει, την περιποιήθηκε αόκνως μέχρι την αποχώρησή της από την πρόσκαιρη τούτη ζωή, αφήνοντας μας ένα ακόμα πρότυπο αφοσίωσης, αυτοθυσίας και προσφοράς.

Τον κύριο Σταμάτιο Πορτελάνο, αγαπητό αδελφό, συσπουδαστή, εκλεκτό επιστήμονα και συγγραφέα του ανά χείρας πονήματος στις σελίδες του οποίου αναδεικνύονται γλαφυρά πτυχές της ζωής και του πολυσχιδούς έργου του κοινού πνευματικού μας πατρός, θερμότατα ευχαριστώ και συγχαίρω.

Τέλος, για τον Θεοφιλέστατο Επίσκοπο Χριστουπόλεως κ. Πέτρο που συνεχίζει ακόμα να εργάζεται όσο δύναται, είναι ευχή και προσευχή όλων μας ο Θεός να του χαρίζει υγεία και δύναμη για να μας στηρίζει και να μας ξεκουράζει αλλά και για να έχουμε κι εμείς τη δυνατότητα και την ευκαιρία να του προσφέρουμε ένα έστω ελάχιστο αντίδωρο αγάπης.

Εισαγωγικό Αφιέρωμα στο βιβλίο
του κ. Σταμάτι Πορτελάνου, Δρ. Θεολογίας
«Cύ εἶ Ἄρχιερεὺς μου εἰς τον αἰῶνα»
Ἐπίσκοπος Χριστουπόλεως ΠΕΤΡΟΣ, 2007